

Kuo gražus lietuvių prozininkų vaizduojamas žmogus?

Planas:

I. Koks ir kaip yra vaizduojamas žmogus lietuvių prozininkų novelėse?

II. Gražaus žmogaus savybės:

- 1) Jauno žmogaus žinių troškimai
- 2) Moralus žmogus yra moka atleisti vi duoti
- 3) Ištikimas yra yra iš meilė ūsimai

III. Pasauli pustis ^{tamečiau} "grazus žmonis"

Lietuvos prozininkų J. Biliūno, B. Radkevičiaus ir V. Krėvės kūriniuose yra nurodomi du žmonių tipai - jaunas ir senas žmogus. Abiejų veikėjų paveikslai atskleidžiamai giliavertėje iš jų jaunus, mintis, išgyvenimus. Novelese pertekliamas žmogaus vidinis pasaulis ir jo grožis. Per veikėjų autorai išreikšia, koks yra manymu yra gražus žmogus.

Bumokose nagnintose novelėse pasakotojas dažniausiai yra jaunas žmogus. Jaunas žmogus vaizduojamas kaip smalsi, žingelėti asmenybė. Vincas

Krėvės novelėje "Bedievis" jauni, mokyti žmones kallaši su senuoju sodžiaus "filozopu" Vainorum. Pasakotojui jolomi senolio nuomone, jis trokšta išgyti kuo daugiau žmogų žinių. O Bronius Radkevičius novelėje "Teivė" - pasakys lerniukas visą dieną maleidžia skaitydamas knygą, svajodamas apie Akropolį, kuris simboliuoja mokslo aukštumas. Autorius ža- vi jaunios asmenybių troškimą tuo daugiau suainotęs jaunatiškas smalsumas.

Lietuvos prozininkai gražų žmogų vaizduoja kaip moralų ir dory veikėją. Yono Biliūno novelėje "Lazda" tėvas prieme į savo namus Dambrauską, kadaise ji stipriai sumušusį diaro prievaizdą. Yis suprantą, jog reikia atleisti netgi savo priemui, kadangi Alysti yra žmogiška. Tanašų pavyzdi galime rasti kitaip Biliūno novelėje "Ubagas". Ygi Petras Sabaliūnas atleidžia savo sūnui, už tai, kad išvaži iš namų į netgi didžių kalties prisivima sau. Petras Sabaliūnas atskleidžia dar vieną moralines žmogaus savybę - domumą. Yis, kaip pasakotojas sakė "... kiekvienam pačiai išsiim žmogui nepamirždavo medaus duoti."

Yono Biliūno vi Bronius Radzevičiaus novelėse vaizduojami joutuši žmonės. Toks žmogus yra šeimyniškas, jam nūpi šeimos atumas. Novelėje „Ubagas“ Petkui salakiniui labiausiai gaila buvo galitti savo anūkus savo meilę jiems jis išreiškia šiai soddžiai: „Niko taip u negailiu, kaip jo vaikų. Taip juos mylojau!...“ Claudius šeimyniškas yra ypač kuriamas ir novelėje „Tėvė“ - pasakys - berniukas išterias, nors ir ne viada su kitu subinka, tačiau banga ^{savo ūtinga} ~~seimo~~ kitz, žirant ^{odam} jog tik vienam kitz ir teturi. Namų aplinka apibūdinama kaip silta, sausi. Arčiaus yra ypač su ūtima žmogų puosia, padeda jam nurinti, pasijusti saugiam.

Autorai savo kūriniuose per veikėjus atskleidžia gražiausias ir svarbiausias žmonių sandėles. Gražus žmogus novelėse yra malitas, išmintingas, trolikantis žinių, moka atleisti, yra altruistas. Išarba padėti jo gyvenimine užima ūtima, suteikianti jam prieiglobstį nuo sunkaus iš minaus išnurojus pastullio. Tačiau ^{jis} ~~jis~~ vis dėlto yra gražus, kadangi jam yra tokius būnius iš gražių žmonių.

Prikiai, file raška galėtų būti dar filolesinė.

10, 10-9, 10,